

Varjak nyugat-kelet irányban

Meta egy filccel odafirkantott feliratról tudta meg, hogy mégis van valaki ebben a rohadt életben, aki rá vár. Ha a vonatot választotta volna, szemközt ülhett volna a prémés kapucni alá bújt, szomorú szemű szőke nőkkel, a lógó hasú, cigarettaszagot szuszogó férfiakkal meg a fülhallgatók jármában nyögő, rángatózó fiatalokkal; vagy kileshetett volna a futó zsilipre, a dokkokra, a kéményekre és a köztük megszorult felhőkre. De Meta nem sétált le a fázós, folyóparti állomásra, inkább elkapta az utolsó buszt. Jól tette. Az előtte levő szék támláján látta meg a feliratot: *Szia! RocKriszty 16 vok hívj 06303743420.*

Meta egyszer olvasott egy elbeszélést egy Guido atya nevű papról, akit üldöztek a feliratok. Ő is így volt ezzel. A középiskolai évek alatt minden reggel és délután el kellett olvasnia a busz oldalának belső borítására írt közlést: *Lakó Fűtyike szuperboy 12,5 cm.* Sohasem tudta meg, ki Lakó Fűtyike, és hogy a felirat készítője a 12,5 cm-t kicsinyli vagy sokallja, esetleg éppen megfelelőnek tartja-e? Nem sokkal később a rakparton végiggördülő villamosból megfigyelte, hogy a hídtól az egyetemig valaki minden egyes ház falára fölfújta le nem mosható festékkal: *birka nép.* Napokkal később a falakon egytől egyig minden feliratot lefestettek, de egy hétre rá ismét ott virított a frissen kent felületeken: *birka nép.* Meta egy fagyos februári éjszakán, amikor Pinkerrel és Paulovitscsal végre megvalósították régi tervüket, vagyis hárman egyszerre lehugyoztak a Lánchídról, még a pillér kövébe vésve is talált disznó felhívást telefonszámmal együtt – igaz, akkor még csak vezetőkes volt.

Az előző éjjelen furcsát álmódott. Egykori munkatársnője temetésén volt. Meta akkor már évek óta nem beszélt azzal a nővel, de álmában egyáltalán nem csodálkozott, hogyan került ő a temetésre, sőt azon sem, hogy az egykori kollégánál halott. A búcsúztatót egy kórházban tartották, amennyire Meta ki tudta venni, a Szent Istvánban, bár igaz, kétszer-háromszor járt ott életében, utoljára vagy tíz esztendeje. A tolongó tömegben hirtelen úgy érezte, rá kell gyűjtania. Amikor Meta ezt álmodta, huszonegy hónapja egy slukkot sem szívott, most mégis meg volt győződve, nem bírja tovább. Ráadásul ott a kórházban, a ravatal előtt tolongó tömegben másnapos is volt. Ahogy a kijárat felé araszolt, a nagymama, aki életében nem gyűjtött rá, odakiáltott neki: *hozzál egy dobozzal nekem is!* Meta hosszan bolyongott a vörös téglás épületek között, csaknem olyan tanácstalannak érezte magát, mint azon az éjszakán, amikor eltévedt Amszterdamban. Végre talált egy kioszkot, vett két csomag cigarettát, és elindult visszafelé. Elkéssett. Az üres teremben csak a ravatal állt, körös-körül a padlón eldobált sörös és üdítő

dobozok, csikkek, tejeszacskó és kondom – akár egy szabadtéri rockkoncert után. Meta nem értette az álmát, de a feliratról ez jutott eszébe, így inkább kibambult a bádog kisközéltre, és megpróbálta másra terelni a gondolatait.

Húsz perccel később megnézte a lakást, amelyet kínáltak neki. Elsőre belészeretett. A folyón túli hegyekig semmi nem zavarta a kilátásban, leszámítva talán a fémmű néhány kéményét, de ezek szerinte nem számítottak. Lent, a vasútállomás mellett régi vagonból átalakított kocsmá állt, odabent égtek az asztalra helyezett apró lámpák. Meta elhatározta, hogy olyan esteken, amikor valami fáj, ő is ott ül majd az egyik apró asztalnál, kibámul a másik oldalon a vágányokra, és örül, hogy odakint ezúttal minden mozdulatlan. Közben a rádióból a *Sultans of Swing* szól majd a Dire Straits-től, és ő boldog lesz, mert ez a középiskolai éveket juttatja eszébe. Kivette a lakást.

Amint végzett, Meta gyalog indult visszafelé, a templomtér irányába. Egy éjjelnappali hamburgerest látott a megállóban még idefelé jövet, ott akart enni valamit. Hideg este volt már, a baconos-sajtos burgert mégis az utcán fogyasztotta el, pedig volt kiszolgálás odabent is. A kicsöpögő szósszal küzdve végighallgatta, hogy egy házaspár, aki épp az előbb szállt ki egy BMW-ből, hogyan próbálja elmagyarázni a két gyereknek, mire való a telefonfülke? A fiúk nem értették, mire az egész, ha az ember a készüléket egyszer ott hordhatja a zsebében? A család különben gyrost vásárolt, de becsomagoltatták, és beültek vele az autóba. Meta az éppen érkező buszra pattanva, és ismét a hátsó szekció középső székére huppanva látta meg újra a feliratot: *Szia! RocKriszty 16 vok hívj 06303743420*. Fáradt volt. Elmosolyodott, közben böföntett párat a káposztától meg a hagymától.

Két nappal később, szombat délelőtt költözött be. Az öccse egyik cimborája segített, ketten hordták föl azt a kevés holmit a furgonból a lakásba, Meta alig három órával később már helybeli polgár volt. Nem bírt volna elégedetten ülni az új szobában, egyszerre akarta belakni az egész környéket. A zöldellő kertek és a kistemplom között elgyalogolt a stadionig, és mivel nyitva volt a kapu, besétált. Megnézte az edzőmérkőzés utolsó perceit, jókat nevetett a játékosok üvöltözésén, az alapvonal mellől kitepelt egy épnak látszó fűszálat, azt elrágta, és tapsolt a meccs végén. A stadion másik kijáratánál ugrott föl a buszra, eldöcögött a part menti sétányig, majd elindult a folyó mellett felfelé. Két helyen állt meg kis időre. A kompnál: kisiskolásként a túloldali fasor mögött húzódó betonkerítéses napközis táborban töltötte a nyarak jó részét. A komphoz kísétálva mindig jókat nevettek, ahogy a víz alatt húzódó, induláskor hirtelen megfeszülő drótkötél kiborítja a trenírozó kajakozókat. És a strandnál: itt szenvedett először, és addig utoljára enyhe agyrázkódást egy ügyetlen fejes miatt, és Paulovits itt magyarázta el és mutatta meg, mit jelent egy lányt letapizni. Meta a sétány túlsó végéről a másik busszal indult vissza. A hátsó szekció középső székére ült. Az előtte álló támlán ott állt a felirat: *Szia! RocKriszty 16 vok hívj 06303743420*. Elővette a telefonját, tárcsázott. Én szóltam bele a vonal másik végén.

Azt a feliratot pontosan két héttel korábban, egy este írtam föl alkoholos filccel a műbőrre, de addig senki nem jelentkezett. Az idősek otthonában dolgoztam, ame-

lyet a reformátusok igazgattak. Szerettem ott lenni. Jobb volt, mint előtte a szórólapozás, és az öregek többje hálás volt minden segítségért, minden jó szóért. Főképp főztem és takarítottam, de amikor közelgett a karácsony, elárultam, hogy esténként olykor színi előadásokban játszom; megörültek: szavaltam és énekeltem egy kicsit az ünnepségen. Újév után az otthon igazgatónője behívatott, azt mondta, meg van elégedve a munkámmal, minden jó, de mostantól, ha én is itt akarok ebédelni, be kell fizetnem havonta 10 000 Ft ebédpénzt. Azért az ebédért, amelyet én főztem. Ott helyben fölmondtam. Este, ahogy hazafelé utaztam a buszon, üvöltöni lett volna kedvem vagy legalább elmondani valakinek, hogy nemcsak odakint, a fényesre kopott ipari vágányok mentén havazik, hanem idebent, a szívemben is. Előlkaptam a filcet, és fölírtam, amit fölírtam a szék támlájára.

Amikor fölvettem a telefont, Meta még meg sem szólalt, a beszűrődő zajokból, a busz rázkódásából már tudtam, a kishídon halad át. Meta szeretett annak idején Pinkerrel és Paulovitscsal kijárni a kishíd környékére. A legfontosabb az volt, hogy épp félúton megállva a folyó fölött egyszerre lehugyozzanak – az egészhez Paulovits ragaszkodott, imádkozta csinálni. Egyszer megesküdt, addig nem nyugszik, amíg ezt a Lánchídról meg nem ismétli. Amúgy nyári estéken, ha Paulovits és Pinker lesietett a kitaposott lépcsőn, és átmászott a túlsó strand kerítésén, Meta szívesen nézett végig a vízen úszó fényeken, vagy találgatta, hol végződnek az ipartelep mögé kanyarodó, csillogó sínek. Ezt csak este és egyedül csinálhatta, mert világosan Pinker rendszerint kövel loccsantotta szét a talpfák között futkosó gyíkokat. Nagyobb csoportban is gyakorta bandáztak arra. Volt, amikor átszalagáltak a telep felé forduló szerelvények előtt, de azzal föl hagytak, mikor az egyik lány aláesett, és a kerék az egyik lábát térdből, a másikat bokából vágta le.

Szia, szólta Meta a telefonba. Nem volt ismerős a hangja. A busz és az út zajait világosan el tudtam különíteni, de ez a határozottnak nem mondható, mégis megnyugtató férfihang olyan ismeretlen volt, mint az élet titka. Elsősorban azért, mert akkor már két napja nem tudtam mit kezdeni azzal, hogy meghalt az apám. Hallottam, hogy Meta ütemesen lélegzik a telefonvonal másik végén, de csak vártam, hogy ő mondjon valamit, nekem nem volt kedvem kitalálni, ki lélegzik a fülembe, mert közben ugyanazt éreztem, mint ő és az a bizonyos Guido atya: hogy üldöznek a feliratok. Az a délután jutott eszembe, amikor Horánynál kifogtunk egy úszó sörös üveget. Apám ötlete volt, hogy írjunk palackpostát, a bátyám vihogva helyeselt. Anyám csak kuncogott egy pléden napozva. A legnagyobb sületlenségeket róttuk papírra, már nem is emlékszem, csak arra, hogy apám így írta alá: *Alekszej Matraszov Botraszarik*. Aztán bedugóztuk, és elengedtük. Remélem, szórakozott, aki megtalálta.

Ki az?, kérdeztem, mert kezdett idegesíteni az idegen lélegzés. Meta vagyok, felelte ő. Meta?, kérdeztem vissza oda se figyelve. Nem ismersz, mondta majdnem nevetve, olvastam a hirdetésedet. Hirdetés?, kaptam föl a fejem. Még mindig nem értettem. Amit a székre írtál, nevette végre el magát. Pár pillanatig hallgattam a kuncogását, majd – mert most már fölfogtam, miről van szó – tagoltan azt

mondtam: valamit tudnod kell, nem vagyok tizenhat, kétszer annyi vagyok, azt csak úgy írtam. Tudom, felelte ő, mintha valóban tudná.

Másfél éve nem találkoztam az apámmal, mikor az anyám fölhívott, és elmondta, hogy meghalt. Azóta nem láttam, hogy szétköltöztek anyámmal. Kihullott az életemből, mint egy kikézbesített gyásztávirat a megremegő ujjak közül. Semmit nem tudtam kezdeni a halálhírével, pedig ő volt az első halottam. Munkát kellett volna keresnem, ehelyett ültem a szobámban, szemben az ablakkal egy karosszékben, számolgattam a vezetékek fölött elhúzó varjakat, és próbáltam megérezni, magányosabb lettem-e most, hogy az apám már nincs? A felíratról rég elfeledkeztem, és most, hogy Meta fölhívott, tulajdonképpen nem is érdekelt az egész. Csak ennyit tudtam mondani: Kriszti vagyok. Tudom, felelte ő kissé megemelve a hangját, mert a busz indult a szolgáltató sor előtti megállóból, és ő túl akarta harsogni az éles csengőszót. Mit akarsz?, kérdeztem. Találkozzunk!, felelte habozás nélkül. Én is gyorsan reagáltam: találkozzunk fél óra múlva a plázában, fönt, a mozi előtt, a pizzeriában! Kinyomtam a telefont. Ő nem hívott vissza, hogy megkérdezze, miről fogjuk egymást megismerni?

Meta is kinyomta a telefonját, és már föl is állt a székről, mert a következő megálló a pláza volt. Átvágott a parkolón, elhaladt egy kocs mellett, aminek a hideg ellenére is nyitva voltak az ajtajai, és amiből hangos umca-umca zene áradt. Adjál már tüzet, szólta ki egy rövid hajú fiú a hátsó ülésről, mire Meta intett, hogy nem dohányzik. Gyíkom a szádba, kiáltotta utána a fiú, de Metát nem érdekelte. Nem az automata ajtón ment be, belökte az oldalsót, és a könyvesbolt oldalán sétált el a mozgólépcsőig. A fordulóban, a díszállat kereskedés szomszédságában csinos, fiatal, egyenruhába bújt lányok osztogattak szórólapot. Meta a pizzeriában gyömbéért kért, majd leült az egyik asztalhoz.

Meg sem fordult a fejemben, hogy oda menjek. Egy Sinatra-CD-t tettem be, és hanyatt vágtam magam. *Night and day you are the one, only you beneath the moon and under the sun.* Micsoda hülyeség!, gurultam méregbe, és eszembe jutott, amikor nyáron Körtével úgy fölidegesítettük magunkat egy műmájer Gary Moore-szólón, hogy kivágtuk a CD-t az autóból a Szentlászló felé vezető úton. Sinatra most megúsza. Körtével egyébként utána kapkodókat szeretkeztünk az erdészeti út sorompója melletti autós pihenőben a hátsó ülésen.

Az dühített föl, hogy negyed óra is eltelt a találkozó megbeszélte időpontja óta, és Meta nem hívott. Szórakozásnak jó lett volna hitegetni őt: telt volna az idő. Először arra gondoltam, üzenetet küldök neki, hogy mégsem tudok menni, de amikor elkészültem vele, és visszaolvastam, kitöröltem az egészet. Fölvettem a kabátomat.

Meta egy kisfiúval kommunikált, amikor odaértem. A gyerek babakocsiban ült az asztalok között, épp szembefordítva Metával – a szülei bolognai pennét ettek, le sem néztek rá, így a fiú elmerülhetett Meta tekintetében. Azonnal éreztem, hogy csak ez lehet az a pasi, akit keresek. Az ő arcát nem láttam, de a gyereket, aki hol elkerekedett szemmel figyelte őt, hol elmosolyodott, hol pedig szégyellősen elfordult, igen, és ez elég volt. Meta háta mögött a pulthoz léptem, kértem

egy szelet magyarost, azzal leültem két asztallal arrébb. Túl hamar végeztem, vagy Meta volt túl kitartó, mindenesetre át kellett mennem a mozihoz, mintha előadásra várnék. Vagy tíz perc is eltelhetett, amikor Meta az órájára nézett. Elővette a telefont, de nem tárcsázott: kis habozás után eltette a készüléket, és átjött a mozihoz. Röviden tanulmányozta a kínálatot, jegyet váltott. Közvetlenül melletttem lépett a folyosóra, közben – ha csak egy pillantással is – végigmért. Izgatott lettem. Amikor ő eltűnt a kanyarban, a pénztárhoz siettem. Csak a *King Kong* kezdődött öt percen belül, gyorsan én is váltottam belépőt.

A sötétben nem láttam őt. A jegyemet nem néztem, találmra ültem le valahol ahol nem voltak emberek. Értetlenül bámultam egy filmet, ami egyáltalán nem érdekelt. Az oldalsó kijáraton plázagyerekek bandája szivárgott be, leültek az első sorba, meg átmásztak a székeken, volt köztük olyan, aki szaltókat ugrott közvetlenül a vászon előtt. Aztán jött egy nyakkendő ember, és kizavarta őket.

Ott tartottunk, hogy Kong kiőrjögte magát Naomi Watts csökönyössége miatt, és kettesben elmerengtek a naplementén, amikor megéreztem: valaki leült a hátam mögé. Nem hajolt közel, de a lehelete mintha a tarkómat érte volna, pedig ez lehetetlen volt – a szék támlája a fejem búbjáig ért. Nem mertem megfordulni. Mereven lestem a vásznat egészen addig, amíg Kong le nem győzte a T-rexeket, és Naomival szerelmesen egymás szemében nem néztek. Akkor ugyanaz a férfihang, amellyel két órája telefonon beszéltem, azt suttogetta a fülemben: ha legközelebb moziba jövünk, ülünk egymás mellé, és én fizetem a jegyet. Elnevettem magam, hátra fordultam, de Meta eltűnt: a hátam mögötti szék üres volt, a vetítőben nem mozdult senki és semmi. Elöl Naomi beleült Kong tenyerébe.

A következő két napban pontosan háromszáztizenkét varjú húzott át a vezeték fölött nyugati irányba, és kétszázkilencvenhat jött vissza, kelet felé. A második nap délutánján még drukkoltam, hogy ugyanannyi legyen, de estére elapadt a feketén vonuló madarak sora, és én föladtam. Hagytam, hogy rám sötétedjék, az utcáról beszűrődő halvány fényben kerestem ki találmra egy CD-t. *Night and day...*, kezdte megint Sinatra, amin úgy fölidegesítettem magam, hogy kinyitottam az ablakot, és lehajítottam a CD-t az utcára. Előkaptam a telefonomat, ezredszer is kikerestem Meta számát, amelyet már az első híváskor elmentettem, de ezredszer sem hívtam. Ettől még dühösebb lettem, le föl járkáltam a szobában, közben kikilestem a vezeték irányba. Emlékszem, akkor nyugodtam meg, amikor a vezeték-re bambulva föl tettem magamnak a kérdést: végül is az a tizenhat varjú, amelyik nem jött vissza, az hová tűnt? Ahogy a zoknik is: az ember betesz hat párat a többi ruha közé a mosógépbe, de csak négy párat szed ki, meg két felet. Hová tűnik az a kettő? Ettől valamiért úgy éreztem, mégis végig akarom hallgatni a Sinatra-CD-t. Kabátot vettem, lerohantam az utcára, és az esti fényben próbáltam fölfedezni a csillogó korongot a havas-sáros földön. Csak egy szétaposott cigarettás dobozt találtam és egy kiterült hirdetési újságot. Nem volt kedvem hazamenni. Behúztam a nyakam a szeles időben, elindultam gyalog a templomtér irányába. Már majdnem a hagymaszagot árasztó hamburgeresnél jártam, amikor megálltam a főutca járdáján, és olyasmit tettem, amit nem szoktam: visszanéztem. A mi há-

zunk előtt a vezeték fölött varjak libbentek át nyugat felől. Épp tizenhat. Elmosolyodtam, és futni kezdtem a busz után, amely elhúzott mellettem, és készült beállni a megállóba százötven méterrel följebb. Hirtelen ötlettel azt terveztem, hogy lemegyek a kishídhoz, és bámulom egy kicsit a folyót.

Ahogy lehuppantam a székre a hátsó szekció középső sorában, azonnal szemet szúrt a támlára filccel fölrott felirat: *Szia! Meta 35 vok hívj 06204766333*. Egy pillanatig sem tévováztam. Végül is te láttad a *King Kong* végét?, kérdezte Meta köszönés helyett. Nem, feleltem. Húsz perc múlva kezdődik a plázában. Nem szomorú a vége?, kérdeztem. Nem, nevetett a vonal másik végén, Adrien Brody megkapja Naomit az Empire State Building tetején. Akkor ott találkozunk, vágtam rá gyorsan. A mozi előtt, egy nagy adag pop-cornnal és egy literes üdítővel a kezemben ezt kérdeztem: ugye, senki sem hívott, mióta fölírtad. Dehogynem, mosolygott el, úgy hatan, de mindenkit elküldtem a francba.

Ha Meta négy nappal korábban nem csípi el az utolsó buszt, és mégis a vonatot választja, nem sokáig leshette volna a kapucnis szőke nőket, a lógó hasú férfiakat meg a fülhallgató fiatalokat. A kikötő után azt érezte volna, hogy a kocsi megrázkódik, majd dőlni kezd. Megpróbálta volna megragadni a kapaszkodót, de a visító és üvöltő utasok átzúdultak volna a karján, ő is elvesztette volna az egyensúlyát, és belekeveredett volna a tömegbe, miközben a kocsi a vágányok melletti pusztába rohant, és többször átpördült. A kocsiban az utasok egy része agyonnyomta a másikat, a többiekkel a leszakadt elektromos vezetékek végeztek, vagy a tűz, amely pillanatok alatt végigsöpört a szerelvényen.

Azt a vonatot az apám vezette. A temetése, amikor Meta a hátam mögött állva a vállamra helyezte a kezét, végre, először azóta, hogy anyám fölhívott, keservesen sírni kezdtem. A sírkő feliratát nem akartam megnézni. A villanyvezeték fölött egyébként varjak igyekeztek oda-vissza nyugat-kelet irányban. ☒